

r praten, niet
n men „win-
t, 12:5, 6).
ften voor de
n voor eigen
Hier is het.
een of ander
reederijte
ven zin is,
een grootere
n doet. Welke
in tijden van
e dwangvoor-

ser" van het
ten tenslotte
en den Rabbi,
eren aan wie
een messiaans
moest uit-
— stonden
nen, dan de
treth om zich

machtbebers
hen liet ge-
Niet lang
in een nalef
genblik is niet
pige Judas in
i, dat hij naar
er dat zwaard

oedig wesen",
teer niet naar

zelf niet hōe.
K. S.

orps

nog in vrien-
van den boek-
voor het be-
„Belijden en
(1951); door
14.—; van ge-

ronde f 611.24

van harte be-
K. S.

INSLEVEN

uis

ad geen

iets heel ge-
verreld, zoals
len; het bloot

n Kain werd

as een zekere

ulus verkoos

ma had geen

o diep grijpt

en ons bij het

realiteit daar-

grootte ernst.

komt er b.v.

ing getrouwd

rdt de vraag

het nu „ja"

kennisgeving

er en als het

Maar verder

en de vrouw

geen kinderen

eerste geval:

al: „Wel jam-

tot ons door

nderwerp.

teren. Een in

tensch was in

d het hare te

uit eigen bor-

vreugde en moedertrots. Zelfs de oogenblikken, dat ze verdriet van haar kind beleefde, of er zich ongerust over meent te moeten maken, maken de vreugde, als die wolkjes weer wegdrijven, des te intenser.

Hoe is het haar een weelde al haar zorg er aan te geven: het te voeden en te kleden, met het beste en mooiste wat ze geven kan. Ze leeft in haar kind, en haar gedachten zijn den tijd graag vooruit: ze ziet het al groot worden, en bouwt voor hem reeds een schoone toekomst. En als ze zich realiseert, hoe het ook anders kan komen, anders dan zij zich zoo graag voorstelt, dan werpt ze haar zorgen op den Heere, en omvat het met haar liefde, en haar gebed.

En als dan op haar eersteling, een tweede, een derde volgt, dan mogen de zorgen meerder worden, maar ook de rijkdom der moedervreugde neemt toe: moeder van vele kinderen — welk een weelde.

En wat we van de moeder schreven, geldt in niet mindere mate van den vader. Al spreken we, voorgaand door de dichters, vaker van moederliefde dan van vaderliefde! Maar daarvoor bestaan geen redelijke gronden. Ten eerste is er nog geen liefdemeter uitgevonden; ten tweede moege zich de liefde bij den een anders uiten dan bij den ander; en is mogelijk ook anders gericht, maar voor beiden zijn de kinderen schatten; voorwerpen van een innige liefde. En zooals man en vrouw één zijn, zoo is ook hun liefde tot hun kinderen één.

Peninna had kinderen; harer was de rijkdom, het leven der liefde, dat elke moeder kent als een onuitspreklijke gave Gods.

Maar Hanna had geen kinderen.

Waarnaar ze, nog maagd, in een onbestemd verlangen als naar een vage, verre heerlijkheid had uitgezien; wat ze, bruid geworden, hartstochtelijk be-

geerde; zonder hetwelk ze zich de toekomst nauwelijks kon denken — dat bleef haar ontzegd.

De hoop, telkens uitgesteld, kwinde ten slotte nog. Waarom zou zij nog hopen? Tot ze het de menschen hoorde zeggen, zeggen zonder woorden: „Hanna krijgt zeker geen kinderen!" „Ja stellig, ze hadden het erover, als zij voorbijging." Wat zij zelf nauwelijks durfde bekennen, hoewel ze het wist — dat hadden de menschen, familie en vreemden, allang vastgesteld, als een nuchter feit: Hanna bleef kinderloos. Er zijn nu eenmaal twee soorten van vrouwen: sommigen, die wel kinderen, anderen, die geen kinderen krijgen. En ja, het was duidelijk geworden, langzamerhand: Hanna behoorde tot de laatsten.

Hoe leeg bleef haar tent en hoe stil. Geen gekraai van blijde kinderstemmen! Voor haar vielen geen kleertjes te maken of te verstellen; nooit hing bij haar kindergoed op de lijn; bij haar geen vriendinnen, die eens kwamen informeren, hoe de kleine het maakte. Als de man aan zijn werk was, kon ze niet met haar eigen kind gaan wandelen; eerst het netjes aankleden, en dan er mee op stap! Anderen wel en zij niet. En omdat zij zelf geen kinderen had, kwamen er ook geen kinderen bij haar thuis. Nooit kon zij haar man hun kind in de armen leggen, en er zich inwendig in verknuten, hoe een glimlach van geluk en trots zijn gelaat verheerlijkte, als zijn blik met welgevallen rustte op hun kind, of als hij er mee speelde.

Zij voelden en wogen elkaars verdriet — maar durfden er nauwelijks over spreken.

Eenzaam was ze; waarvoor leefde ze, vroeg ze zich zelf af; haar blijde verwachting was vergaan; zeker, Peninna had kinderen, maar zij, Hanna, had geen kinderen — zoo zeiden de menschen; zoo was het!

HUISMAN.

De kwestie van het evangelisten-ambt (XII)

ZENDING EN EVANGELISATIE

§ 5. DE VERHOUDING TUSSEN DEN EVANGELIST EN DE OVERIGE BIJZONDERE AMBTS-DRAGERS.

Er is nog een punt van gewicht, n.l. de verhouding tusschen den evangelist en de overige bijzondere ambtsdragers. Men kan immers de vraag opwerpen en ze is ook naar voren gebracht, of de bijbelsche gegevens inzake den evangelist en zijn ambtsnaak niet uitwijzen, dat hij „slechts" helper van de apostelen is geweest, zoodat met het verdwijnen van het apostolaat ook de evangelist heeft opgehouden, en ook of uit de bijbelsche gegevens niet mag worden geconcludeerd, dat de ambtsnaak van den evangelist practisch samenvalt met die van den „herder en leeraar", zoodat het evangelisten-werk van eertijds in het heden door de dienaren des Woords kan en moet voortgezet worden. Vandaar dat het noodig is dit apart onder oogen te zien en derhalve te vragen, hoe de verhouding tusschen den evangelist en de overige bijzondere ambtsdragers is geweest.

A. In de eerste plaats zullen wij dan dienen te letten op de verhouding tusschen den evangelist en de apostelen.

Het meerderheidsrapport heeft daaraan ook aandacht geschonken. Op bl. 9 wordt, gelijk boven reeds werd gereleveerd, gezegd, dat apostelen en profeten met het vervullen van hun opdracht en met de voltooing en teboekstelling van het apostolisch-prophetische Woord hebben afgedaan. „Maar van de evangelisten geldt alleen dan hetzelfde, indien het specifieke van hun ambt ligt in de gebondenheid aan de personen der apostelen (in plaats van aan hun universele, voor de kerk tot het wereldeinde geldende opdracht) tijdens hun leven, respectievelijk nog kort na hun dood".

Die vraag nu wordt door de deputatenmeerderheid op bl. 10 nader behandeld. En dan sluiten ze zich aan bij de derde conclusie van Gerh. Huls in diens reeds gememoreerd artikel: „Hoewel zij (n.l. de evangelisten) uiteraard in nauw contact met de apostelen staan, verrichten zij toch zelfstandig hun dienst: Evangelieverkondiging, Doop, grondleggende en gemeentestichtende arbeid". Ofschoon genoemde deputaten het woord „contact" te slap en te algemeen vinden, zijn ze van oordeel, dat die belangrijke mate van zelfstandigheid te zeer miskend is. Philippus werkt, volgens Hand. 8, goeddeels zelfstandig, is niet door de apostelen uitgezonden en van voorafgaand overleg of werkverdeling is geen sprake. Hij werkte „zelfstandig", want hij verkondigt het Woord en bedient den doop. „Goeddeels" zelfstandig, want de apostelen moeten komen om den Heiligen Geest te geven. Dit laatste beteekent niet, dat het evangelistenambt dus afhankelijk is van het apostolaat, want ook de andere ambtsdragers kregen geen van alle op dezelfde wijze als de apostelen de beschikking over den Heiligen Geest (Joh. 20:22).

Verder betoogen de deputaten, dat in de nieuwtestamentische kerk de bijzondere ambtsdragers allengs meer zelfstandige, geestelijke bevoegdheid verkrijgen (2 Tim. 1:6, 14). Zoo is ook Barnabas apart zelfstandig opgetreden (afgezien van de vraag of dat afkeuring verdiende) (Hand. 15:39). Vergelijk ook 2 Tim. 4, waar Paulus vermeldend van sommiger afreizen (zoals Crescens en Titus) toch ook Timotheus

voor de toekomst instrueert, wat toch wordt gedaan in de verwachting, dat ook na Paulus' dood dat werk van de evangelisten zal worden voortgezet. Vandaar dat door de meerderheid van deputaten de stelling van Prof. Sillescu Smitt, dat met het apostolaat ook de evangelisten verdwijnen, wordt gewraakt, en zij het evangelisten-ambt als een duurzame Pinkstergave van den verhoogden Christus beschouwt.

De minderheidsnota van Ds v. d. Waal gaat op dit punt niet nader in.

Wij zullen, om te zien, of de deputatenmeerderheid al dan niet een juiste conclusie heeft getrokken, enkele gegevens der Schrift nader dienen te bezien.

1. We beginnen met de verhouding tusschen Philippus en de apostelen. Blijkens Hand. 8 preekt en doopt hij, doet hij dus aan gemeentestichtenden arbeid (vergelijk Hand. 8:5, 12, 13, 40; 9:31), en dat zonder door de apostelen, noch door een gemeente uitgezonden te zijn, zonder dat ook een werkverdeling is getroffen. Wat belde wel aan de vervolging in Jeruzalem zal toegechreven moeten worden (Hand. 8:4; 11:19); zoodat ook Philippus overhaast is „gevlucht".

Philippus doet dus wat ook de apostelen doen: preeken, doopen, gemeenten stichten; ook verrichtte hij genezingswonderen (Hand. 8:7); daaruit blijkt, dat hij, evenals de (of: sommige) apostelen „charismata" (bijzondere genadegaven) heeft ontvangen. Dat alles, wat een deel van het apostolische werk is, kan Philippus zelfstandig, zonder leiding van de apostelen, verrichten.

Nu vestigt het meerderheidsrapport de aandacht op Hand. 8:14—17 en ontleent daaraan de reden om te zeggen: „goeddeels" zelfstandig. Uit de genoemde verzen blijkt ons, dat er apostolische controle is op Philippus' werk: Petrus en Jo-

hannes worden op visitatie uitgezonden. In Hand. 11 vs 22 lezen we van een dergelijke deputeering door de kerk van Jeruzalem: en dan wordt geen der apostelen naar Antiochië afgevaardigd, doch Barnabas. Deze was in de kerk van Jeruzalem een vooraanstaand lidmaat (Hand. 4:36, 37; 9:27; 11:25), doch of hij een ambt, en zoo ja, welk ambt in de kerk daar heeft bekleed, wordt niet vermeld; pas in de kerk van Antiochië heet hij „profeet en leeraar" (Hand. 13:1). Wij kunnen derhalve niet zeggen: het toezicht op het „zendingswerk", dat de evangelisten verrichten, is uitsluitend apostolisch. Doch wel mogen we op grond van de gegevens der Schrift zeggen: de kerk van Jeruzalem houdt toezicht op het „zendingswerk" dat door hen, die van haar zijn uitgegaan (niet: uitgezonden) wordt verricht en daartoe worden niet alleen apostelen ter inspectie afgevaardigd. Derhalve is het belangrijkste en ook het vaste punt: de kerk houdt toezicht op het „zendingswerk".

In Hand. 8:14—17 is het tweede, dat de apostelen Petrus en Johannes moeten komen om de tot Christus bekeerden den Heiligen Geest te schenken. Het meerderheidsrapport wijst daarop door te zeggen: dat kon Philippus niet en daarom werkte hij niet geheel, doch „goeddeels" zelfstandig, zoodat er nog in dezen verband met de apostelen (noodzakelijk) is.

De vraag is: wat dienen we hier in Hand. 8:15—17 onder „het ontvangen van den Heiligen Geest" te verstaan? Dat kan niet beteekenen: er waren daar nog geen werkingen des Geestes. Want het Woord was gepredikt, er was bekeering gekomen en gedoopt. Prof. Grosheide denkt in zijn verklaring van deze verzen aan een „herhaald Pinksteren", een inwoning-nemen des Geestes in de pas bekeerden en in de pas gestichte gemeenten. In vs 17 staat dan ook, dat de Geest kwam; we lezen niet hoe, maar 't was waarneembaar. In Hand. 10 gaat het weer anders toe: daar komt de Geest onder de prediking van Petrus, zonder handoplegging en vóór den doop! En blijkens vs 46 is daar herhaling van het Pinksterwonder der „talen" of „tongen". Kan zulks ook in Hand. 8:17 zijn bedoeld, al wordt dat niet vermeld?

Omdat we in Hand. 8 toch ook ontegenzeggelijk van doen hebben met een bijzonder komen des Geestes en niet met het „gewone" komen van dien Geest met de prediking, de bekeering en den doop mee, zouden we daaruit niet iets willen concludeeren met betrekking tot de verhouding tusschen evangelist en apostel, al moeten we toegeven, dat het „bijzondere" komen van den Geest zoowel hier als elders (Hand. 10:46) in verband staat met het komen van de apostelen ter plaatse.

Wij kunnen nu met betrekking tot Philippus' evangelistenwerk concludeeren: hij preekt en doopt, hij sticht gemeenten, en dat alles onafhankelijk van de apostelen, maar er is wel van de apostelen (Hand. 8:14 v.v.) en van de plaatselijke kerk van Jeruzalem, van welke hij is uitgegaan (niet: uitgezonden), toezicht op zijn werk. En tenslotte: dat preeken en doopen door hem is het preeken en doopen, dat ook de apostelen doen. M.a.w. het preeken en doopen is niet uitsluitend het werk der apostelen: dat deel van het apostolisch werk kan dus op anderen overgaan. En de apostelen en de kerk erkennen dat, want „over"-doopen is in Hand. 8 niet geschied. We laten nu de „genezingswonderen" buiten beschouwing; ze zijn bijzondere gaven, welke niet alleen aan de apostelen en de evangelisten werden geschonken, niet alleen aan bijzondere ambtsdragers. Want de gave der genezing behoort tot de groep bijzondere gaven zoals: „tongen"-spraak, uitlegging van „tongen"-spraak, profetie enz.

J. FRANCKE.

Bestrijding gehandhaafd (II)

POLITIEK EN SOCIAAL LEVEN

De heer Amelink, zijn critiek op ons artikel in het Jubileumnummer vervolgende, beticht ons van onwaarheid bij onze bewering, dat, wanneer men, ook bij het C.N.V., rept van Christelijke beginselen, men volstaat met een summier verwijzing naar die beginselen, zonder, zoals wij schreven, door noodzakelijke, critisch en diepgaand onderzoek den gedetailleerden inventaris van die christelijke beginselen op zijn werkelijke waarde en op zijn reëel en onbetwistbaar begrepen-zijn in Gods Woord als eenige norm en waardemeter ook voor het waarlijk christelijk karakter van die beginselen te gaan onderzoeken.

Hij wil die onwaarheid bewijzen door een citaat uit het boekje „Uw belijdenis, beleven", welk citaat wij hierbij laten volgen:

„God de Heere heeft Zijn ordinantiën gegeven voor elk levensgebied, voor elken levenskring. Het principieel verschil tusschen voorstanders van Christelijke en voorstanders van niet-Christelijke vakbeweging ligt niet hierin, dat beide eigenlijk hetzelfde willen, maar dat dan bij de Christelijke vakbeweging het geestelijke voorop gaat; maar het verschil ligt daarin, dat wij de oplossing der maatschappelijke vragen willen trachten te verkrijgen door toepassing van de beginselen van Gods Woord in het maatschappelijk leven; dat wij dus de maatschappelijke vragen willen bezien bij het licht van dat Woord, erkennende, dat in ons menschen geen licht is dan alleen door Gods genade, terwijl tegenstan-

ders der Christelijke vakbeweging meenen, bij het behartigen der stoffelijke belangen Gods Woord en het licht van dat Woord niet noodig te hebben. Men meent daar wel buiten te kunnen; men oordeelt, dat Gods Woord ons te dien opzichte niets te zeggen heeft".

De heer Amelink schrijft dan: „het is dus niet waar, dat het C.N.V. het gelaten heeft bij een summier verwijzing naar de Christelijke beginselen". Na kennisneming van dit citaat kan ik niet anders doen dan constataren, dat in betrekking tot dat door mij noodzakelijk geoordeelde onderzoek van dien gedetailleerden inventaris van Christelijke beginselen, de zaak met voorgaande woorden nog even summier gebleven is als ze voordien was. Men spreekt van de beginselen van Gods Woord. Vraag: welke zijn die beginselen? Men spreekt van een onderzoek bij het licht van Gods Woord? Vraag: wat is dit licht van Gods Woord? De Barthiaansche voorlichter in het C.N.V. zal van dit licht spreken als van een plotseling inslaanden bliksem; zijn Gereformeerde collega zal moeten spreken van een doorlopend schijnend licht, dat ons levenspad bestraalt, van een licht, dat er is en dat ik moet zoeken. De bliksem kan men niet zoeken, die verschijnt onverwacht. Wanneer wij den vinger legden op dat al maar reppen van christelijke beginselen en daarbij maar niet in het algemeen daartegen bezwaar maakten, doch concreet met deze toespraak